

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.694 van 11 juni 2012
in de zaak A. 203.725/IX-7553**

In zake: Michel BECKERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE HASSELT - ZONHOVEN -
DIEPENBEEK (HAZODI)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Hofströssler
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 20 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - het besluit van het politiecollege van de lokale politiezone HAZODI van 16 december 2011 waarbij het besluit van ditzelfde politiecollege van 8 december 2011 houdende de voorlopige schorsing van Michel Beckers bij ordemaatregel wordt bekrachtigd en waarbij het voornoemde personeelslid bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst met ingang van 16 december 2011 gedurende vier maanden met inhouding van 25 % van zijn brutowedde;
 - het voormelde besluit van het politiecollege van de lokale politiezone HAZODI van 8 december 2011 waarbij Michel Beckers bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst met inhouding van 25 % van zijn brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: algemeen procedurereglement) en artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Patrick Hofströssler, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De lokale politiezone HAZODI staat sedert 6 oktober 2011 – datum van een televisiereportage over mistoestanden binnen deze politiezone – in de belangstelling. Er zijn beschuldigingen geuit van corruptie en onrechtmatige toe-eigening van publieke gelden, er is sprake van een “graaicultuur” binnen de politiezone, en er is beroering omtrent de klokkenluiders die de mistoestanden hebben onthuld.

De verzoeker, die hoofdcommissaris van politie is en de leiding van de politiezone heeft gehad van 2000 tot medio 2011, wordt in diverse beschuldigingen genoemd.

3.2. Op 17 oktober 2011 beslist het politiecollege van de voornoemde politiezone om een overeenkomst te sluiten met het auditkantoor i-Force betreffende het voeren van een onderzoek naar eventuele mistoestanden.

Volgens de verwerende partij worden aan het voornoemde auditkantoor onder meer de volgende opdrachten gegeven:

- na te gaan welke voordelen van financiële en feitelijke aard binnen de politiezone aan de tewerkgestelde personeelsleden en hun omgeving konden worden verleend;
- na te gaan wie die voordelen heeft genoten;
- na te gaan of de toebedeling van die voordelen conform het rechtskader gebeurde;
- na te gaan of de toebedeling op ambtelijk juiste wijze werd afgehandeld;
- te begroten wie welke voordelen genoot en te bepalen, zo mogelijk te kwantificeren, of en zo ja in welke mate op onrechtmatige of onregelmatige wijze voordelen werden genoten of verleend.

Volgens de verwerende partij komt het voornoemde auditkantoor op 26 oktober 2011 tot de eerste conclusie dat:

- enerzijds een kleine groep personen mogelijk onregelmatig voordelen kregen en anderzijds zonder kwaad opzet administratieve fouten mogelijk waren en controle niet altijd optimaal was;
- er verdere vragen rezen bij een aantal mogelijke onregelmatigheden met een financiële impact die wel substantieel hoger ligt;
- de overgrote meerderheid van de personeelsleden van de politiezone niets te maken hadden met de verdachtmakingen van de afgelopen weken en dus eerlijke en gedreven politiemensen zijn, ten dienste van de inwoners van de betrokken gemeenten.

3.3. Ondertussen was de verzoeker door de bijzonder rekenplichtige van de politiezone, ingevolge een beslissing van het politiecollege van 5 september 2011, op 6 en 10 oktober 2011 aangeschreven om vergoedingen, in totaal ten bedrage van 6.638,02 euro, terug te betalen. De verzoeker heeft daaraan gevolg gegeven.

3.4. Het politiecollege geeft het auditkantoor i-Force de opdracht om, mede op basis van de klacht met burgerlijke partijstelling die de klokkenluiders op 20 december 2010 hebben ingediend, mogelijke onregelmatigheden nader te onderzoeken en indien mogelijk te bepalen wie welke voordelen op onrechtmatige wijze heeft genoten.

3.5. Het parket-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen deelt bij brief van 17 november 2011 aan de nieuwe korpschef van de politiezone HAZODI mede dat een strafrechtelijk opsporingsonderzoek wordt gevoerd naar de feiten die het voorwerp uitmaken van de klacht met burgerlijke partijstelling, zowel met betrekking tot “pesterijen” als de “graaicultuur”.

Volgens de verwerende partij werden bovendien op 10 oktober 2011 door de voorzitter van het politiecollege en de nieuwe korpschef meerdere klachten ingediend bij de Anticorruptiecel van de federale gerechtelijke politie en voeren daarnaast ook het Comité P en de Algemene Inspectie onderzoeken naar de

kwestieuze feiten en de rol van de verzoeker daarin. Die onderzoeken zijn nog aan de gang.

3.6. Op 8 december 2011 presenteert het auditkantoor i-Force zijn bevindingen aan het politiecollege, dat in spoedzitting bijeenkomt. Het onderzoeksrapport van het auditkantoor formuleert de volgende conclusie:

“Onze finale bevindingen m.b.t. financiële en/of feitelijke voordelen die in onze vervolgoedracht nader werden onderzocht kunnen samengevat worden als volgt :

[...]

In totaal werd 140.676 EUR aan vaste toelagen onterecht uitbetaald. Op een totaal uitbetaald bedrag van 2.095.664 EUR betekent dit 6,7 %.

Voor de variabele vergoedingen hebben we voor 86.500 EUR aan onterechte betalingen vastgesteld. Het betreft uitsluitend maaltijdvergoedingen voor de plantondienst. Dit betekent 0,8 % op een totaal bedrag van 11.399.993 EUR aan variabele vergoedingen (periode 01/01/2006 t.e.m. 30/09/2011). Het bedrag van deze onterechte maaltijdvergoeding werd berekend op basis van een extrapolatie van de detailplanning voor 2010 van deze plantondienst. De detailgegevens voor de andere jaren waren immers niet beschikbaar.

Daarenboven stellen [we] vast dat de heer Beckers een bedrag van 261,89 EUR onterecht heeft ontvangen als toelage ‘ononderbroken dienst meer dan 24u’ in de maand november 2008. Op dat ogenblik was hij niet meer gedetacheerd en genoot de heer Beckers van de mandaattoelage als korpschef. De toelage ‘ononderbroken dienst meer dan 24u’ is niet cumuleerbaar met deze mandaattoelage.

Aangaande het persoonlijk gebruik van dienstvoertuigen kunnen we besluiten dat:

- het gebruik van de dienstvoertuigen door de heer Beckers en de heer [B.] niet werd opgenomen in hun loonverwerking als belastbaar voordeel van alle aard ;
- het evenwel niet in onze bevoegdheid lag om ook een finale verificatie te verrichten ten aanzien van de ingediende personenbelasting;
- er in hoofde van de heer Beckers de facto een dubbele vergoeding werd toegekend voor de met het dienstvoertuig gemaakte verplaatsingskosten doordat hij zowel beschikte over een tankkaart op kosten van de politiezone HAZODI en daarnaast ook een forfaitaire verplaatsingsvergoeding ontving.

Voor wat betreft de problematiek van de onterecht toegekende verlofdagen in hoofde van bepaalde officieren kunnen we besluiten dat voor de volledige onderzoeksperiode in totaal 177 verlofdagen onrechtmatig werden toegekend op basis van een beslissing van de heer Beckers.

Aangaande de verantwoordelijkheid voor het onterecht toekennen van voormelde financiële en/of feitelijke voordelen en de hoge uitschieters voor de variabele voordelen (maar niet aantoonbaar onterecht), kunnen we op basis van

het door ons uitgevoerde onderzoek besluiten dat:

- 1) de heer Beckers niet alleen een non-beleid heeft gevoerd aangaande toelagen en vergoedingen, terwijl hij – met uitzondering van de periode maart 2007 tot maart 2008 – hiervoor wel de eindverantwoordelijkheid droeg maar ook zelf niet het goede voorbeeld heeft gegeven;
- 2) er in de door ons onderzochte periode geen duidelijke controlebevoegdheden aangaande toelagen en vergoedingen zijn bepaald;
- 3) er mede door de manier waarop de planning en de registratie van de diensten (in het bijzonder de Openbare Orde-diensten en tal van evenementen) plaatsvond, de toekenning van variabele voordelen (in het bijzonder voor nacht-, over-, en weekenduren) volledig los van de personeelsdienst gebeurde en er voor deze categorie van voordelen minstens een gedeelde verantwoordelijkheid ligt bij de verantwoordelijke officier, in casu de heer [B.];
- 4) derhalve de respectievelijke verantwoordelijken van de personeelsdienst slechts in beperkte mate verantwoordelijk kunnen gesteld worden.

We wensen te benadrukken dat we geen aanwijzingen hebben gevonden dat het basis- en middenkader zelf doelbewust onregelmatigheden zou hebben gepleegd om zich ten onrechte toelagen en vergoedingen toe te kennen.

Tijdens de loop van onze auditwerkzaamheden hebben we vernomen dat er tevens sprake zou kunnen zijn van onregelmatigheden bij de toekenning van weddeschalen aan het CALOG-personeel dat bij de opstart van de politiezone HaZoDi overgekomen is van de stad Hasselt. Op basis van de door ons uitgevoerde auditwerkzaamheden kunnen we stellen dat er een merkwaardige weddesprong is vastgesteld in hoofde van 4 personeelsleden van het CALOG-personeel. De financiële impact hiervan als volgt kan worden samengevat:

[...]

De totale financiële impact bedraagt 218.882 EUR (niet-geïndexeerd) voor het geheel van de periode 1/1/2002 t.e.m. 31/12/2010.

Aangezien aan het Comité P gevraagd werd deze problematiek ten gronde te onderzoeken, hebben wij hiernaar geen verder onderzoek verricht en kunnen wij derhalve geen uitspraak doen over de vraag of er al dan niet sprake is van onrechtmatige toekenning en wie hiervoor verantwoordelijk is.”

3.7. Eveneens op 8 december 2011 beslist het politiecollege de verzoeker met onmiddellijke ingang voorlopig te schorsen en hem daarover binnen een termijn van tien dagen te horen.

Dit is het tweede bestreden besluit.

Het verslag van de vergadering van het politiecollege stelt daarover het volgende:

“[...]”

De heer Michel Beckers, hoofdcommissaris zal met onmiddellijke ingang voorlopig geschorst worden met wedde-inhouding van 25 %. Hij zal binnen een termijn van 10 dagen gehoord worden door het Politiecollege. De minister van Binnenlandse Zaken zal hiervan onmiddellijk op de hoogte gebracht worden.

Het Politiecollege kan niet voorbijgaan aan de vaststelling dat het verslag van i-Force voor de dysfuncties die werden vastgesteld aantoonde dat de gewezen korpsleiding die aan de heer Michel Beckers toekwam meerledig tekortschoot.

Enerzijds blijkt een ondoeltreffend toezicht op de naleving van het regelgevend kader nu de voordelen en toelagen die verkeerdelijk werden verstrekt het niet zouden zijn geweest indien de leiding op de naleving van de voorwaarden had toegezien. Die leiding kwam aan de heer Beckers toe.

Verder blijkt dat de heer Beckers zelf het foute voorbeeld gaf door zichzelf voordelen te verschaffen die hem niet toekwamen.

De financiële impact van dat falen is zeer belangrijk: publieke geldmiddelen werden onjuist besteed.

Het Politiecollege stelt vast dat nu gedurende maanden een zeer negatief beeld bestaat van de professionele waardigheid van het korps en haar gewezen leiding. Het vertrouwen van de burgers is ernstig geschokt, terwijl binnen het korps de onrust bijzonder groot is en de spanningen hoog oplopen waardoor de operationele kwaliteit ernstig wordt bedreigd gelet op de zeer gespannen verhoudingen binnen het korps. De sfeer van verdachtmakingen en verwijtende reacties naar de gewezen korpsleiding die nog steeds actief is leidde al vaak tot quasi ondraaglijke toestanden en worden nu benadrukt door het feit dat de onderzoeksresultaten bekend zijn.

In de gegeven omstandigheden is het onmogelijk te doen alsof niets is gebeurd en de werkzaamheden worden verdergezet zonder enig gevolg.

Het is de taak van de huidige korpsleiding om het vertrouwen van de burger in het korps te herstellen en de manschappen weer te motiveren. Daarbij zouden alle eerder genomen maatregelen om komaf te maken met de vroegere beleidslijnen of het afwezig blijven van een beleid doelloos dreigen te worden indien niet duidelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde toestand onaanvaardbaar is.

Gelet op de zeer ernstige toestand, het diep geschokte vertrouwen binnen en buiten het korps, is een hoogdringend ingrijpen noodzakelijk. Stilzitten zou maken dat onmogelijk met het verleden kan worden gebroken en dat het gezag dat de huidige leiding poogt op te bouwen verloren zal gaan nu de resultaten van het forensisch onderzoek bijzonder confronterend en zeer ernstig zijn.

Het Politiecollege zal, indien het niet tot actie zou overgaan, onmiddellijk worden geconfronteerd met een volstrekt ongewenste toestand waarvan de negatieve impact niet te overzien zal zijn en die dreigt volledig te ontsporen. In die zin moet rekening worden gehouden met alle belangen en weegt het individueel nadeel voor de heer Beckers niet op tegen het nadeel dat zou worden geleden indien geen maatregelen in het belang van de dienst zouden worden genomen.

In het licht daarvan wordt tot schorsing in het belang van de dienst beslist.

Gelet op het feit dat de vastgestelde malversaties onlosmakelijk verbonden zijn met het bekomen of laten bekomen van belangrijke financiële voordelen zou het volstrekt onbegrijpelijk zijn dat wie het voorwerp van de schorsing zou [uit]maken een financieel voordeel zou kunnen doen nu de vrijstelling van prestaties daarenboven zou gepaard gaan met het behoud van hetzelfde vergoedingsniveau. Daarom wordt, gelet op de specifieke context, een wedde-inhouding van 25 % beslist.
[...]

De verzoeker wordt diezelfde dag nog door de korpschef telefonisch in kennis gesteld van zijn voorlopige schorsing.

3.8. Eveneens op 8 december 2011 organiseert het politiecollege een persconferentie waarop de resultaten van de audit worden toegelicht en onder meer wordt meegedeeld dat twee personen onmiddellijk en voorlopig worden geschorst in het belang van de dienst en dat tegen hen een disciplinair dossier wordt samengesteld.

3.9. Met een brief van 9 december 2011 wordt de verzoeker door de voorzitter van het politiecollege in kennis gesteld van de beslissing van het politiecollege van 8 december 2011 en wordt hij uitgenodigd om op 19 december 2011 over de opgelegde voorlopige schorsing te worden gehoord.

Deze brief vermeldt voorts het volgende:

“Ik verwijs naar het telefonisch onderhoud van 8 december 2011 waarbij de korpschef meldde dat het Politiecollege op zijn spoedvergadering van die dag, na kennisname tijdens die vergadering van de resultaten van de audit van I-Force, had beslist om u om reden van dringende noodzakelijkheid in het belang van de dienst conform art. 63 van de wet van 13 mei 1999 houdende tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten voorlopig bij ordemaatregel te schorsen.

U wordt met deze brief van die beslissing nogmaals op de hoogte gebracht en uitgenodigd om conform art. 62 en 63 van de wet van 13 mei 1999 houdende tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten gehoord te worden door het politiecollege.

De feiten die het politiecollege ten aanzien van u op 8 december 2011 heeft voorgelegd gekregen wijzen op ernstige dysfuncties met ernstige financiële impact die het vertrouwen in de politiezone en haar leden ernstig schokt. Volgens de gedane vaststellingen blijkt dat u ten belope van substantiële

bedragen voordelen hebt genoten die u niet toekwamen, dat u op het vlak van de toelagen en de vergoedingen binnen het korps dat u leidde een non-beleid hebt gevoerd door geen, minstens onvoldoende, controle uit te oefenen over de toekenning van voordelen en vergoedingen, door de toepassingsvoorwaarden ervan verkeerd toe te passen, minstens te gedogen dat die verkeerd werden toegepast en daarenboven voordelen die geen rechtsbasis hadden, zoals de toekenning van verlofdagen in eigen beheer, te verlenen.

De gedane vaststellingen maken dat het politiecollege tot disciplinaire, burgerrechtelijke en zo nodig strafrechtelijke actie zal overgaan. In deze context schaadt de verderzetting, parallel met deze vaststellingen en de te ontplooiën rechtsinitiatieven, van uw operationele activiteit op zeer ernstige wijze het vertrouwen in het korps en haar leden en zou zulks niet te verzoenen zijn met de wil van de huidige leiding om komaf te maken met alle verdachtmakingen waaronder het korps gebukt gaat.

Uw verdere operationele aanwezigheid zou ook ten aanzien van de burger een niet te verstaan signaal zijn en ernstig afbreuk doen aan het rechtmatig vertrouwen van de burger in de onkreukbaarheid en rechtschapenheid van een overheidsinstelling die over de veiligheid en het welzijn van de burger moeten waken.

Het is daarenboven hoogst onkies dat de verdere initiatieven op disciplinair, civiel en gebeurlijk strafrechtelijk vlak zich zouden richten tot leden in actieve dienst en dat het onderzoek ten aanzien van hen zou moeten gebeuren in de beroepsomgeving waarin zij actief zouden blijven, zij beroepsmatige contacten onderhouden met al wie zal worden gehoord en toegang zouden hebben tot lokalen en bescheiden die verder onderzocht zullen worden.

Die hogere belangen en de dreigende ernstige verstoring van de operationele activiteiten indien niet wordt ingegrepen en de te verwachten commotie die zal worden veroorzaakt bij stilzitten na kennisname van de dysfuncties die thans op objectieve wijze in kaart werden gebracht maken dat, in het licht van de resultaten waarvan het politiecollege op 8 december 2011 kennis nam, werd beslist om u bij hoogdringendheid voorlopig te schorsen met inhouding van wedde ten belope van 25 % conform art. 64 van de wet van 13 mei 1999 houdende tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

[...]”.

Een brief van de voorzitter van het politiecollege van 10 december 2011 aan de verzoeker is gelijkkluidend, maar stelt dat de verzoeker niet op maandag 19 december 2011, maar op vrijdag 16 december 2011 zal worden gehoord.

3.10. Met een e-mailbericht van 12 december 2011 vraagt de raadsman van de verzoeker aan de korpschef van de politiezone minimaal inzage

van:

- “- het ter zake dienende stuk waaruit blijkt dat, voorafgaandelijk aan 9 december, tegen cliënt een, ter zake nuttige, tuchtprocedure of opsporingsonderzoek lopende was of een strafvervolgning werd ingesteld (vgl. artikel 59 van de tuchtwet);
- het volledige rapport van de zgn. audit verricht door de CVBA I-force, zoals dat is overgemaakt aan het Politiecollege;
- de lijst van personen, binnen en buiten het korps, en behoudens de leden van het Politiecollege zelf of haar raadsman, die kennis hebben gekregen van dat rapport;
- het besluit van het Politiecollege waarbij de CVBA I-force werd aangesteld, inbegrepen de omschrijving van de opdracht en de geraamde kost ervan, alsmede alle stukken betrekking hebbende op het doorvoeren van de bedoelde audit, voorafgaand aan de aanstelling van de CVBA I-force;
- een stuk waaruit de kwalificaties van de CVBA I-force, dan wel van haar organen of aangestelden, blijkt, inzonderheid op het stuk van het beroepsgeheim;
- de perscommuniqués die, door wie ook, werden verspreid ter gelegenheid van het publiek maken van de (resultaten van de) bedoelde audit van de CVBA I-force (d.i. zowel deze ter aankondiging van het persmoment als deze verschaft op dat persmoment van 8 december zelf);
- het besluit van 8 december 2011 van het Politiecollege houdende voorlopige schorsing van mijn cliënt, bij ordemaatregel en bij, naar verluidt, dringende noodzakelijkheid”.

De raadsman stelt dat hij zich, behoudens tegenbericht, op 13 december 2011 om 15.00 uur op het stadhuis te Hasselt zal aanmelden om inzage te nemen en afschrift te krijgen van het dossier.

3.11. Volgens de verzoeker is zijn raadsman op 13 december 2011 omwille van verkeershinder pas om 16.06 uur ter plaatse aangekomen en was het dossier om 16.00 uur weggenomen, waardoor de raadsman er geen inzage heeft kunnen van nemen. De verzoeker stelt zelf wel inzage te hebben kunnen nemen van het dossier, dat uitsluitend bestond uit het verslag van de audit, de uitnodiging voor de persconferentie en het perscommuniqué.

3.12. Met een e-mailbericht van 14 december 2011 aan de korpschef vraagt de raadsman van de verzoeker dat een kopie van het dossier diezelfde dag

nog op zijn kantoor zou worden bezorgd of dat het hem minstens per e-mail zou worden toegezonden.

Het blijkt niet dat deze vraag van de raadsman gevolg heeft gekregen.

3.13. Op 16 december 2011 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door het politiecollege gehoord. Bij die gelegenheid legt de verzoeker een verweerschrift neer.

3.14. Diezelfde dag beslist het politiecollege om zijn beslissing van 8 december 2011 betreffende de voorlopige schorsing van de verzoeker te bekrachtigen en de verzoeker in het belang van de dienst voorlopig te schorsen gedurende vier maanden “te rekenen vanaf heden” met inhouding van 25 % van zijn brutowedde.

Deze beslissing steunt op de volgende beoordeling:

“Overwegende dat de heer Beckers er van uit lijkt te gaan dat hij zich dient te verweren voor een tuchtrechtscollege dat gebeurlijk ten aanzien van hem, in de huidige stand, tuchtrechtelijke inbreuken gegrond zou kunnen verklaren, dan wel dat hij een rechtsmiddel heeft ingesteld tegen de beslissing van 8 december 2011.

Dat voor de goede orde het Politiecollege er vooraf op wijst dat het Politiecollege op 8 december 2011 van het door haar bevolen forensisch onderzoek kennis nam. Net zoals het geval zou zijn mocht het Politiecollege aan de hand van de informatie die haar leden zelf zouden hebben ingezameld, dan wel door de personeelsleden van de politiezone zouden zijn ingezameld, of nog via welkdanige berichtgeving het Politiecollege zou hebben bereikt, steeds vermog het Politiecollege de gebeurtenissen of informatie die haar worden voorgelegd aangrijpen om haar tuchtbevoegdheid uit te oefenen.

Dat aan de hand van de feiten die het Politiecollege op 8 december 2011 vernam, besliste het Politiecollege om lastens de heer Beckers een disciplinair onderzoek te starten en hem in het belang van de dienst te schorsen met inhouding van wedde ten belope van 25% bij ordemaatregel.

Dat in haar beslissing van 8 december 2011 het Politiecollege oordeelde dat er dringende noodzakelijkheid was, volgens de motieven die zij in haar beslissing van die dag heeft aangeduid, om de heer Beckers voorlopig te schorsen vooraleer hij werd gehoord. Overwegende dat die beslissing zou vervallen indien de heer Beckers niet binnen de tien dagen zou worden

verhoord en indien de voorlopige schorsing niet zou worden bekrachtigd.

Teneinde te worden gehoord binnen de wettelijke termijn van tien dagen werd de heer Beckers uitgenodigd om op 16 december 2011 te worden gehoord.

Dat de heer Beckers er kennelijk van uitging dat hij die dag voor een tuchtcollege zou verschijnen om daar debat te voeren over de grond van de zaak, daaronder begrepen de regelmatigheid van de tuchtberechting. Het Politiecollege poogde het door de wet bepaalde verhoor te laten plaatsvinden, doch dit werd belet door de heer Beckers die weigerde om verhoord te worden en op vragen te antwoorden.

Dat het Politiecollege opmerkt dat de heer Beckers, alhoewel hij weigerde om verhoord te worden en op de vragen te antwoorden zoals in het proces-verbaal vermeld, werd toegelaten om een verweernota en stukken neer te leggen, alhoewel de wet niet in die mogelijkheid voorziet. Zoals voormeld ging de heer Beckers er kennelijk van uit dat hij voor berechting werd opgeroepen, terwijl omtrent de draagwijdte van het voorwerp van de oproeping, nl. verhoor, niet de minste twijfel kon bestaan.

Overwegende dat nadat het Politiecollege op 8 december 2011 kennis nam van de voorgelegde feiten, werd beslist lastens de heer Beckers een tuchtprocedure te openen. Er werd onmiddellijk tot zijn voorlopige schorsing beslist. Ten onrechte beweert de heer Beckers dat slechts sprake is van de opening van een tuchtdossier dan nadat een verslaggever werd aangesteld, nadat een verslag werd gemaakt en dit hem zou zijn betekend. De heer Beckers voegt voorwaarden aan de wet toe die er niet in staan.

Dat op 8 december 2011 lastens hem een tuchtprocedure werd geopend, wat volstaat. Verder bepaalt de wet dat dezelfde maatregel kan worden geopend bij een opsporingsonderzoek. De heer Beckers kan evenmin betwisten dat omtrent de feiten die verband houden met beweerde financiële malversaties in de politiezone en betreffende zijn beleidsperiode, een opsporingsonderzoek wordt gevoerd. Zowel het parket generaal bij het Hof van Beroep van Antwerpen, het Comité P als de Algemene Inspectie voeren onderzoeken omtrent de feiten.

Dat het Politiecollege vermocht derhalve op 8 december 2011 om de heer Beckers voorlopig te schorsen.

De heer Beckers neemt aanstoot aan het feit dat de publieke opinie zeer sterk wordt beroerd door de gebeurtenissen binnen de politiezone, in het bijzonder de problematiek van de wijze waarop zijn beleid zich vertaald heeft in de toekenning van en het toezicht op financiële voordelen en toelagen.

Het feit dat die beroering voorligt, de pers zich in deze problematiek interesseert en het recht op informatie zoals o.m. door het EVRM wordt gewaarborgd wordt geëerbiedigd, doet geen afbreuk aan de onpartijdigheid van dit college.

Overwegende dat het Politiecollege zich steeds van persoonlijke commentaar aan het adres van de heer Beckers heeft onthouden en wat hem betreft geen verklaringen afgelegd heeft die zouden vooruitlopen op de resultaten van het tuchtonderzoek en de tuchtberechting.

Dat in tegenstelling tot wat de heer Beckers lijkt na te streven is het verhoor van 16 december 2011 niet gelijk te stellen met een zitting en zijn de argumenten die hij ontwikkelt betreffende de excepties en middelen die hij

ontwikkelt volstrekt niet aan de orde. Zoals gesteld is er slechts een finaliteit conform de wet, het organiseren van het verhoor van de heer Beckers, niet de berechting, niet ten gronde, noch procedureel. Het Politiecollege zetelt niet als rechter, maar neemt enkel een verhoor af.

Overwegende dat het Politiecollege de heer Beckers toeliet kennis te nemen van het verslag van het forensisch onderzoek. Het verslag was ter inzage van de heer Beckers die er daadwerkelijk inzage kon van nemen. Om rechten van derden niet te schenden, noch onderzoeken te hypothekeren, vermocht het politiecollege niet het verslag te overhandigen. De heer Beckers kon het verslag dan ook inzien en zo zijn verhoor voorbereiden. Ook op het verhoor van 16 december 2011 lag het verslag ter beschikking en wenste het Politiecollege over gedane vaststellingen vragen te stellen en de heer Beckers te verhoren. Hij weigerde dat.

Dat de heer Beckers er daarbij van uitgaat dat hij thans de grond van de zaak kan laten berechten. Echter, de toestand die thans aan de orde is, is het houden van het verhoor dat op 8 december 2011 niet onmiddellijk mogelijk was, reden waarom de wetgever bepaalt dat het verhoor uiterlijk binnen de 10 dagen na de beslissing moet worden gehouden.

Dat op geen enkele wijze de heer Beckers een verweer ten gronde had moeten voeren indien hij onmiddellijk verhoord ware geweest. Thans is enkel aan de orde de vraag of, in de context van een ernstig schandaal omtrent de werking van de politiezone en haar gewezen leiding, de voorlopige schorsing aangewezen blijft.

Dat alhoewel de heer Beckers de kans kreeg, weigerde hij te worden verhoord en op vragen te antwoorden.

Dat de heer Beckers geen enkel element bijbrengt waaruit zou blijken dat de maatregel niet aangewezen zou blijken.

Overwegende dat de feiten die het politiecollege ten aanzien van de heer Beckers op 8 december 2011 heeft voorgelegd gekregen wijzen op ernstige dysfuncties met ernstige financiële impact die het vertrouwen in de politiezone en haar leden ernstig schokt. Volgens de gedane vaststellingen blijkt dat de heer Beckers ten belope van substantiële bedragen voordelen heeft genoten die hem niet toekwamen, dat hij op het vlak van de toelagen en de vergoedingen binnen het korps dat hij leidde een non-beleid heeft gevoerd door geen, minstens onvoldoende, controle uit te oefenen over de toekenning van voordelen en vergoedingen, door de toepassingsvoorwaarden ervan verkeerd toe te passen, minstens te gedogen dat die verkeerd werden toegepast en daarenboven voordelen die geen rechtsbasis hadden, zoals de toekenning van verlofdagen in eigen beheer, te verlenen.

Dat omtrent deze feiten sedert maanden een zeer onrustwekkende crisistoestand binnen de politiezone bestaat en blijft die toestand verergeren en werden met het rapport van het forensisch onderzoek op 8 december 2011 voor het eerst dysfuncties in kaart gebracht door een onafhankelijke onderzoeker. Die vaststellingen waren onthutsend en wezen naar de gewezen leiding die een actieve rol binnen de politiezone blijft spelen.

Overwegende dat het politiecollege in het licht van deze toestand bijzonder begaan is met het herstel van het vertrouwen in het korps en haar leden en wordt beoogd om krachtdadig komaf te maken met alle verdachtmakingen waaronder

het korps gebukt gaat.

Overwegende dat het in het bijzonder de zorg van het Politiecollege is om ten aanzien van de burger zijn rechtmatig vertrouwen in de onkreukbaarheid en rechtschapenheid van een overheidsinstelling die over de veiligheid en het welzijn van de burger moeten waken te herstellen.

Dat het daarenboven hoogst onkies is dat de verdere initiatieven op disciplinair, civiel en gebeurlijk strafrechtelijk vlak zich zouden richten tot leden in actieve dienst en dat het onderzoek ten aanzien van hen zou moeten gebeuren in de beroepsomgeving waarin zij actief zouden blijven, zij beroepsmatige contacten onderhouden met al wie zal worden gehoord en toegang zouden hebben tot lokalen en bescheiden die verder onderzocht zullen worden.

Dat die hogere belangen en de dreigende ernstige verstoring van de operationele activiteiten indien niet wordt ingegrepen en de commotie die zal worden veroorzaakt bij stilzitten na kennisname van de dysfuncties die thans op objectieve wijze in kaart werden gebracht maken dat, in het licht van de resultaten waarvan het politiecollege op 8 december 2011 kennis nam, werd beslist om de heer Beckers bij hoogdringendheid voorlopig te schorsen met inhouding van wedde ten belope van 25 % conform art. 64 van de wet van 13 mei 1999 houdende tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

Overwegende dat het Politiecollege niet kan voorbijgaan aan de vaststelling dat het verslag van I-Force voor de dysfuncties die werden vastgesteld aantoonde dat de gewezen korpsleiding die aan de heer Beckers toekwam meerledig tekortschoot.

Dat enerzijds blijkt een ondoeltreffend toezicht op de naleving van het regelgevend kader nu de voordelen en toelagen die verkeerdelijk werden verstrekt het niet zouden zijn geweest indien de leiding op de naleving van de voorwaarden had toegezien. Die leiding kwam aan de heer Beckers toe. Dat verder blijkt dat de heer Beckers zelf het foute voorbeeld gaf door zichzelf voordelen te verschaffen die hem niet toekwamen.

Dat op geen enkele van deze grieven de heer Beckers kan, noch wenst aanvullende toelichting te verschaffen die zou mogelijk maken om tot de conclusie te komen dat geen ernstige toestand voorligt en dat de vastgestelde grieven voor hem niet zouden opgaan.

Dat het stilzwijgen van de heer Beckers en zijn weigering om gehoord te worden omtrent de gedane vaststellingen, er volgens het Politiecollege op wijzen dat geen elementen voorliggen om de ernst van de toestand af te zwakken.

Dat het Politiecollege er verder bij blijft, nu ook die zorg na de ontmoeting met de heer Beckers op 16 december 2011 niet werd weggenomen, dat de financiële impact van de in kaart gebrachte dysfuncties zeer belangrijk is nu publieke geldmiddelen onjuist werden besteed.

Overwegende dat het Politiecollege vaststelt dat nu gedurende maanden een zeer negatief beeld bestaat van de professionele waardigheid van het korps en haar gewezen leiding. Het vertrouwen van de burgers is ernstig geschokt, terwijl binnen het korps de onrust bijzonder groot is en de spanningen hoog oplopen waardoor de operationele kwaliteit ernstig wordt bedreigd gelet op de

zeer gespannen verhoudingen binnen het korps. De sfeer van verdachtmakingen en verwijtende reacties naar de gewezen korpsleiding die nog steeds actief is leidde al vaak tot quasi ondraaglijke toestanden en worden nu benadrukt door het feit dat de onderzoeksresultaten bekend zijn.

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden het onmogelijk is te doen alsof niets is gebeurd en de werkzaamheden worden verdergezet zonder enig gevolg. In afwachting van de afwikkeling ten gronde op tuchtrechtelijk en gebeurlijk strafrechtelijk vlak.

Overwegende dat het de taak van de huidige korpsleiding is om het vertrouwen van de burger in het korps te herstellen en de manschappen weer te motiveren. Daarbij zouden alle eerder genomen maatregelen om komaf te maken met de vroegere beleidslijnen of het afwezig blijven van een beleid doelloos dreigen te worden indien niet duidelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde toestand onaanvaardbaar is.

Gelet op de zeer ernstige toestand, het diep geschokte vertrouwen binnen en buiten het korps, blijft een hoogdringend ingrijpen noodzakelijk. Stilzitten zou maken dat onmogelijk met het verleden kan worden gebroken en dat het gezag dat de huidige leiding poogt op te bouwen verloren zal gaan nu de resultaten van het forensisch onderzoek bijzonder confronterend en zeer ernstig zijn.

Overwegende dat het Politiecollege, indien het niet tot actie zou overgaan, onmiddellijk zal worden geconfronteerd met een volstrekt ongewenste toestand waarvan de negatieve impact niet te overzien zal zijn en die dreigt volledig te ontsporen. In die zin moet rekening worden gehouden met alle belangen en weegt het individueel nadeel voor de heer Beckers niet op tegen het nadeel dat zou worden geleden indien geen maatregelen in het belang van de dienst zouden worden genomen.

Dat in het licht daarvan tot schorsing in het belang van de dienst wordt beslist. Gelet op het feit dat de vastgestelde dysfuncties onlosmakelijk verbonden zijn met het bekomen of laten bekomen van belangrijke financiële voordelen zou het volstrekt onbegrijpelijk zijn dat wie het voorwerp van de schorsing zou maken een financieel voordeel zou kunnen doen nu de vrijstelling van prestaties daarenboven zou gepaard gaan met het behoud van hetzelfde vergoedingsniveau. Daarom wordt, gelet op de specifieke context, een wedde-inhouding van 25 % beslist”.

Dit is het eerste bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Exceptie van de verwerende partij

4. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

Zij betoogt dat de verzoeker heeft nagelaten tijdig een beroep in te stellen tegen de beslissing van het politiecollege van 8 december 2011 betreffende zijn voorlopige schorsing, waardoor deze beslissing ten aanzien van de verzoeker definitief is geworden. Ook het voorliggende verzoekschrift bestrijdt de voormelde beslissing niet rechtstreeks, noch worden er middelen tegen aangevoerd. De verzoeker vraagt weliswaar de nietigverklaring van de voormelde beslissing “bij rechtsgevolg” van de vernietiging van de beslissing van het politiecollege van 16 december 2011 betreffende de bekrachtiging van zijn voorlopige schorsing, maar deze redenering gaat niet op aangezien alleen de vernietiging van de laatstgenoemde beslissing “bij rechtsgevolg” zou kunnen voortvloeien uit de vernietiging van de eerstgenoemde beslissing. Het omgekeerde daarentegen is niet mogelijk. Aangezien de eerstgenoemde beslissing niet is aangevochten, kan een vernietiging van de laatstgenoemde beslissing niets aan verzoekers voorlopige schorsing veranderen.

Volgens de verwerende partij vraagt de verzoeker met zijn verzoekschrift bovendien enkel de schorsing van het besluit van het politiecollege van 16 december 2011, maar niet de nietigverklaring daarvan. De hoofding van het verzoekschrift vermeldt weliswaar het woord “vernietiging”, maar het dispositief van het verzoekschrift doet dat niet.

Beoordeling

5. Uit het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de verzoeker zowel het besluit van het politiecollege van 8 december 2011 betreffende zijn voorlopige

schorsing bij dringende noodzakelijkheid als het besluit van het politiecollege van 16 december 2011 betreffende de bekrachtiging van zijn voorlopige schorsing beoogt te bestrijden. Weliswaar vermeldt de verzoeker ten onrechte dat de nietigverklaring van het eerstgenoemde besluit “bij rechtsgevolg” voortvloeit uit de vernietiging van het laatstgenoemde besluit – het eerstgenoemde besluit is immers geen gevolgakte van het laatstgenoemde besluit – maar dit neemt niet weg dat hij middelen aanvoert die onmiskenbaar op het eerstgenoemde besluit kunnen worden betrokken en tot de “rechtstreekse” nietigverklaring ervan kunnen leiden, zoals onder meer het vijfde middel waarin hij de “dringende noodzakelijkheid” van dat besluit betwist.

Anders dan de verwerende partij laat gelden, is het besluit van het politiecollege van 8 december 2011 betreffende de voorlopige schorsing van de verzoeker bij dringende noodzakelijkheid derhalve niet definitief geworden.

6. De verwerende partij kan evenmin worden bijgevalen in haar standpunt dat de verzoeker alleen de schorsing en niet de nietigverklaring vraagt van het besluit van het politiecollege van 16 december 2011. In het dispositief van het verzoekschrift is inderdaad alleen melding gemaakt van de schorsing van de tenuitvoerlegging van het voormelde besluit, maar dit blijkt slechts een louter materiële vergissing of vergetelheid, die niet tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift leidt, aangezien uit de aanhef van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat “de nietigverklaring en de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging” van het voormelde besluit worden beoogd.

7. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is niet gegrond.

B. Ambtshalve exceptie van de auditeur-verslaggever

8. De auditeur-verslaggever werpt in zijn verslag over de voorliggende zaak ambtshalve op dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het

gericht is tegen de beslissing van het politiecollege van 8 december 2011, omdat ze werd “vervangen” door de beslissing van het politiecollege van 16 december 2011 en ze – “voor zover [ze] ooit een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is geweest, gelet op haar tijdelijk en voorlopig karakter” – “in ieder geval” niet langer aanvechtbaar is nadat ze werd bekrachtigd.

Beoordeling

9. Het besluit van het politiecollege van 8 december 2011, waarbij de verzoeker bij dringende noodzakelijkheid voorlopig werd geschorst, is genomen met toepassing van artikel 63 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: tuchtwet). Luidens deze wetsbepaling vervalt de voorlopige schorsing die bij dringende noodzakelijkheid werd opgelegd na tien dagen, tenzij ze door de burgemeester of het politiecollege binnen die termijn wordt bekrachtigd, op grond van het dossier, met inbegrip van het verhoor. De voorlopige schorsing bedoeld in artikel 63 is onmiddellijk uitvoerbaar en heeft direct grievende gevolgen voor het betrokken personeelslid. Wel heeft ze een “voorlopig” karakter in die zin dat ze een bekrachtiging behoeft, op grond van het dossier en het horen van het betrokken personeelslid, binnen een termijn van tien dagen. Indien de voorlopige schorsing, zoals in dit geval, na het horen van het betrokken personeelslid binnen die termijn wordt bekrachtigd, dan gaat de beslissing waarbij de voorlopige schorsing initieel is opgelegd, op in de bekrachtigingsbeslissing. Dit neemt evenwel niet weg dat indien de bekrachtigingsbeslissing door de Raad van State wordt vernietigd, de voorlopige schorsing bij dringende noodzakelijkheid herleeft en ten aanzien van het betrokken personeelslid verder grievende rechtsgevolgen sorteert. Het besluit waarbij aan de verzoeker de voorlopige schorsing bij dringende noodzakelijkheid wordt opgelegd, is voor hem dan ook een aanvechtbare rechtshandeling en, nu hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de bekrachtiging ervan, behoudt hij ook het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van dit besluit.

De ambtshalve opgeworpen exceptie is evenmin gegrond.

V. Grond van de zaak – in het auditorsverslag voorgestelde toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement

10. In zijn verslag over de voorliggende zaak onderzoekt de auditeur-verslaggever gedeeltelijk het tweede door de verzoeker aangevoerde middel. Hij besluit in zoverre tot de gegrondheid van het middel en stelt voor de zaak met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement met korte debatten te beslechten.

Standpunten van de partijen

11. De verzoeker voert in het tweede middel onder meer de schending aan van de hoorplicht “samen genomen met de rechten van de verdediging” en “minstens [van] het recht zijn standpunt te doen kennen”.

De verzoeker betoogt dat in de oproepingsbrief geen sprake was van een dossier, laat staan van de mogelijkheid tot inzage van het dossier en tot het nemen van een kopie daarvan. Zijn raadsman heeft zelf het initiatief moeten nemen om inzage te krijgen en hij heeft daarbij melding gemaakt van de stukken die redelijkerwijze van het dossier moesten deel uitmaken. Het dossier dat door de verzoeker zelf, maar niet door zijn raadsman, kon worden ingezien bevatte slechts drie stukken: de aankondiging van de persconferentie, het perscommuniqué en het auditrapport. Aldus ontbraken in dit dossier minstens: 1) het stuk waaruit kon worden afgeleid dat er een tuchtprocedure, een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning aan de gang was; 2) de lijst van personen die binnen en buiten het korps inzage hadden gekregen van het auditrapport; 3) het besluit van het politiecollege waarbij het auditkantoor i-Force werd aangesteld, de omschrijving van de opdracht, de geraamde kost ervan en alle stukken met betrekking tot het uitvoeren van de audit die de aanstelling van i-Force voorafgaan; 4) het stuk waaruit de kwalificaties van i-Force of haar organen en aangestelden blijken, in het bijzonder op het vlak van het beroepsgeheim; 5) het besluit van het politiecollege

van 8 december 2011 waarbij de verzoeker voorlopig werd geschorst bij dringende noodzakelijkheid. Van dit laatstgenoemde stuk werd een elektronische verzending per e-mail in het vooruitzicht gesteld, maar die is nooit gebeurd.

Volgens de verzoeker is voor een rechtmatige invulling van de hoorplicht vereist dat hem een volledig dossier minstens ter inzage wordt gegeven, maar is dit vereiste volkomen miskend.

12. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de verzoeker het lopende tuchtonderzoek en strafonderzoek verwart met de procedure van preventieve schorsing. Die procedure heeft slechts betrekking op een ordemaatregel die de goede werking van de dienst beoogt te herstellen of te waarborgen en doet geen uitspraak over de schuldvraag. Een inzage in het volledige straf- en tuchtdossier is dan niet dienstig. Het horen heeft immers geen betrekking op de inhoud van de strafvervolgning, maar enkel op de voorgenomen ordemaatregel, het feit van de vervolging en de weerslag hiervan op de goede werking van de dienst.

Volgens de verwerende partij is enkel de vraag aan de orde of, in de context van een ernstig schandaal omtrent de werking van de politiezone en haar gewezen leiding, de voorlopige schorsing aangewezen was. De onmogelijkheid om de verzoeker nog langer zijn functie te laten uitoefenen, blijkt volgens haar uit de beschuldigingen en geruchten die maandenlang aan de schorsing voorafgingen, en uit de bevestiging in het auditrapport van de laakbare, centrale rol van de verzoeker, temeer daar de verzoeker nog in dienst was als hoofdcommissaris en bijgevolg een voorbeeldfunctie had. De verzoeker werd dan ook gezien als de oorzaak van een gespannen en conflictueuze situatie, wat op zich reeds een voldoende reden is voor het nemen van een ordemaatregel. De omstandigheden die de onmiddellijke preventieve schorsing noodzakelijk maakten, werden bovendien uitvoering gemotiveerd in de besluiten van het politiecollege van 8 en 16 december 2011.

De verwerende partij stelt voorts dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt na te streven met het opvragen van “ontbrekende documenten”, het verhoor van 16 december 2011 niet kan worden gelijkgesteld met “een zitting”. De argumenten die de verzoeker ontwikkelt zijn niet aan de orde, aangezien de finaliteit van de procedure die werd gevoerd slechts het horen van de verzoeker is en niet zijn berechting.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat het auditrapport dat aan de verzoeker ter inzage werd aangeboden, bij wijze van inleiding, de opdracht en werkwijze van het auditkantoor uiteenzet, zodat de verzoeker wel degelijk kennis had van de door zijn raadsman opgevraagde informatie, ook al werden hem de gevraagde documenten als zodanig niet voorgelegd omdat ze geen betrekking hadden op de feiten.

Ten slotte, voor zover de verzoeker zich op de rechten van verdediging beroept, gaat hij volgens de verwerende partij voorbij aan het feit dat de preventieve schorsing slechts een ordemaatregel is en geen tuchtmaatregel, zodat de voornoemde rechten niet van toepassing zijn.

Beoordeling

13. Het bestreden besluit van het politiecollege van 16 december 2011 bekrachtigt de voorlopige schorsing die op 8 december 2011 bij dringende noodzakelijkheid aan de verzoeker werd opgelegd. Deze voorlopige schorsing is een ordemaatregel die in het belang van de goede werking van de dienst wordt opgelegd. Ze is geen tuchtmaatregel en spreekt zich derhalve niet uit over de schuld van de verzoeker voor de feiten die aan de maatregel ten grondslag liggen. De rechten van verdediging zijn dan ook niet van toepassing.

14. Krachtens artikel 59 van de tuchtwet kan het politiecollege van een lokale politiezone die meerdere gemeenten omvat, het personeelslid tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd

ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen. Volgens artikel 62 van de tuchtwet kan het politiecollege dit slechts doen na de betrokkene te hebben gehoord. Indien de voorlopige schorsing overeenkomstig artikel 63 van de tuchtwet bij dringende noodzakelijkheid wordt uitgesproken, dient het betrokken personeelslid onverwijld na de uitspraak te worden gehoord. In dit geval vervalt de voorlopige schorsing na tien dagen, “tenzij zij door [...] het politiecollege binnen die termijn wordt bekrachtigd op grond van het dossier, met inbegrip van het verhoor”.

Opdat het horen van het betrokken personeelslid nuttig zou kunnen gebeuren, is vereist dat dit personeelslid kennis kan nemen van het dossier dat aan de ordemaatregel ten grondslag ligt, zodat het met kennis van zaken ten aanzien van het politiecollege zijn standpunt kan uiteenzetten met betrekking tot het vervuld zijn van de voorwaarden waaronder krachtens artikel 59 van de tuchtwet een voorlopige schorsing kan worden opgelegd.

15. In zijn verslag over de voorliggende zaak komt de auditeur-verslaggever tot de bevinding dat de hoorplicht werd miskend, omdat niet blijkt dat het dossier dat aan de verzoeker werd voorgelegd, de beslissing van het politiecollege van 8 december 2011 bevatte waarbij de verzoeker bij dringende noodzakelijkheid voorlopig werd geschorst, evenmin als de beslissing van het politiecollege om ten laste van de verzoeker een tuchtprocedure in te leiden. In de mate dat deze essentiële stukken ontbraken, heeft de verzoeker volgens de auditeur-verslaggever niet op een nuttige wijze zijn standpunt over zijn voorlopige schorsing aan het politiecollege kunnen kenbaar maken.

16. Voorzeker blijkt uit niets dat de verzoeker voorafgaand aan zijn verhoor inzage heeft kunnen nemen van het formele besluit van het politiecollege van 8 december 2011 waarbij hij bij dringende noodzakelijkheid voorlopig werd geschorst, noch van de formele beslissing om tegen hem een tuchtprocedure in te leiden. Daartegenover staat evenwel dat de voorzitter van het politiecollege de

verzoeker bij brieven van 9 en 10 december 2011 in kennis heeft gesteld van de redenen die aan de grondslag lagen van het besluit van het college om hem voorlopig te schorsen. Die brieven laten er voorts geen twijfel over bestaan dat verdere initiatieven worden genomen op “disciplinair, civiel en gebeurlijk strafrechtelijk vlak”. De uiteenzetting die in de voormelde brieven wordt gegeven en waarvan de verzoeker niet betwist dat hij er vóór het verhoor op 16 december 2011 kennis heeft kunnen van nemen, stemt op het eerste gezicht wezenlijk overeen met het verslag van de vergadering van het politiecollege van 8 december 2011. Dienvolgens kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoeker op 16 december 2011 louter omwille van het ontbreken van de formele beslissing van het politiecollege van 8 december 2011 betreffende zijn voorlopige schorsing bij dringende noodzakelijkheid en betreffende het instellen van een tuchtprocedure, in het ter inzage gelegde dossier, niet met kennis van zaken zijn standpunt met betrekking tot het vervuld zijn van de door artikel 59 van de tuchtwet voorgeschreven voorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing zou hebben kunnen kenbaar maken.

Het voormelde standpunt van de auditeur-verslaggever met betrekking tot de schending van de hoorplicht, wordt derhalve niet bijgevalen en laat dan ook niet toe de zaak met korte debatten te beslechten.

VI. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

17. Het bestreden besluit van het politiecollege van 16 december 2011 bekrachtigt het besluit van ditzelfde college van 8 december 2011 waarbij aan de verzoeker bij dringende noodzakelijkheid een voorlopige schorsing werd opgelegd. Het bestreden besluit legt aan de verzoeker bij ordemaatregel een voorlopige schorsing op “vanaf heden” met inhouding van 25 % van de brutowedde. De bestreden voorlopige schorsing met wedde-inhouding is derhalve geëindigd op 15 april 2012.

18. Een schorsingsarrest heeft slechts uitwerking voor de toekomst en kan een nadeel dat door de verzoeker reeds volledig werd ondergaan niet meer goedmaken. Vanuit dat oogpunt kan een schorsing van de bestreden besluiten voor de verzoeker alleen dan nog nuttig zijn wanneer blijkt dat het oorspronkelijke nadeel, waarvan de ernst en het moeilijk te herstellen karakter zou zijn aangetoond, op het ogenblik van de uitspraak over de vordering tot schorsing nog voortduurt. In zoverre hangt de exceptie samen met één van de grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, namelijk deze betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

19. De verzoeker voert met betrekking tot de voormelde grondvoorwaarde aan dat het politiecollege aan de hand van het rapport van het auditkantoor een zondebok heeft gevonden en het aldus kan doen voorkomen dat het zelf geen enkele verantwoordelijkheid draagt voor de aanhoudende malaise in de politiezone. Het politiecollege is daarbij evenwel voorbijgegaan aan de meest elementaire voorzorgen op het vlak van de aanstelling van de CVBA i-Force, de tegensprekelijkheid van de bevindingen van dit auditkantoor en het bepalen van de juiste verantwoordelijkheid voor eventuele malversaties in de politiezone. Daarbij komt volgens de verzoeker dat de verwerende partij op 8 december 2011, toen hijzelf nog volledig onwetend was, een persconferentie heeft georganiseerd voor de audiovisuele en geschreven pers, tijdens dewelke zijn voorlopige schorsing in de openbaarheid werd gegooid zonder dat hij enige mogelijkheid van verweer had. De verzoeker stelt dat zijn goede naam, zowel binnen het korps als bij het publiek, op volstrekt onaanvaardbare wijze is aangetast, in die mate zelfs dat een “abnormaal ernstig moreel nadeel” voorligt, dat alleen kan worden hersteld middels een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten. Ten slotte blijkt volgens de verzoeker uit het nieuwe organigram van de politiezone, dat eveneens van 8 december 2011 dateert, dat men van hem niet meer wil weten, en vertellen de motieven van het bestreden besluit van het politiecollege van 16 december 2011 hetzelfde verhaal.

20. De verzoeker voert aldus een louter moreel nadeel aan. Daargelaten of dit aangevoerde nadeel, als ernstig en moeilijk herstelbaar kan worden beschouwd en volledig aan de bestreden besluiten als zodanig kan worden toegeschreven, blijkt uit niets dat het de duur van de eerste voorlopige schorsing overstijgt. De verzoeker toont helemaal niet aan dat de eerste voorlopige schorsing hem ook ná het verstrijken van haar duur nog een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel berokkent. Voor zover de verzoeker het aangevoerde moreel nadeel thans nog zou ondergaan, dient dit te worden toegeschreven aan de verlenging van de voorlopige schorsing waartoe het politiecollege volgens de verzoeker inmiddels zou hebben beslist. Een beslissing tot verlenging van de voorlopige schorsing moet evenwel worden onderscheiden van de initiële beslissing tot voorlopige schorsing. Ze kan overigens afzonderlijk met een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing – desgevallend bij uiterst dringende noodzakelijkheid – worden bestreden.

21. Nu de bestreden besluiten volledige uitwerking hebben gekregen en de verzoeker niet aantoont dat hij na het verstrijken van de duur van de door de bestreden besluiten opgelegde voorlopige schorsing nog een nadeel ondergaat dat ernstig en moeilijk te herstellen is en waaraan een schorsing van de bestreden besluiten alsnog zou kunnen verhelpen, moet worden besloten dat hij geen belang meer heeft bij zijn vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het beroep tot nietigverklaring wordt verder behandeld volgens de gewone rechtspleging.

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 juni 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche